

Posudek vedoucího bakalářských diplomních úkolů

Jiřího Slabihoudka

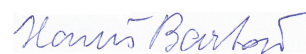
Jiří Slabihoudek během svého bakalářského studia prošel zajímavým uměleckým vývojem. Jeho výchozí kompozičně estetická orientace byla založena na solidním základě neoklasicistního myšlení. V průběhu studia se jeho kompoziční názor vyhranil. Lze konstatovat, že dospěl k osobitému hudebnímu projevu, který zásadně nepopírá původní východisko, výrazně jej však posunuje zejména v oblasti barvy zvuku – osobitého přístupu ke zvukovým a technicko-výrazovým možnostem hudebních nástrojů, dále pak co se týče harmonie, která je v jeho hudebním jazyce s parametrem tónu úzce propojena. To se promítlo do výstavby novějších skladeb, ve kterých postupně opouští vžitá formová schémata ve prospěch osobitých řešení. Ta jsou v každém dalším díle inovativní, neopakují v celku již vyřčené, zachovávají však vývojovou kontinuitu. Dosavadním vrcholem tohoto vývoje je bakalářská kompozice Petrichor. V tomto netradičně pojatém violoncellovém koncertu zatím osobité propojení souzvukové a tónové stránky dosáhlo nejpřesvědčivějšího výsledného tvaru. Autor si stanovil velmi obtížný kompoziční úkol, který spočívá v omezení zvukových prostředků všech smyčcových nástrojů téměř pouze na přirozené flažolety. Z této techniky vychází i sólový part, třebaže možnosti rozšiřuje o další nástrojové techniky. Podle mého názoru Slabihoudek vyřešený úkol, přesahující náročností obvyklé bakalářské zadání, splnil umělecky svrchovaně.

K rozšíření studentova obzoru a k individualizaci jeho kompozičního jazyka výrazně přispěla stáž v Dánsku, kde se mimo jiné důkladně seznámil s tvorbou Hanse Abrahamsena, jehož smyčcové kvartety se staly předmětem Slabihoudkovy teoretické diplomní práce. Práce nejen splňuje nároky bakalářské diplomky. Analýzy jsou skutečně pronikavé, odhalují skryté roviny Abrahamsenova myšlení a takové kompoziční operace, které při poslechu působí prostě, ve skutečnosti jsou ale rafinované a v kontextu většiny současné tvorby neobvyklé.

Slabihoudek představuje přemýšlivý a silně sebekritický tvůrčí typ. Proto po stránce kvantity určitě nepatří k nejneprodnějším studentům. Nenajdeme zato v jeho skladbách díla tzv. příležitostná, psaná „lehkou rukou“. I drobné skladby vždy přinesly v jeho vývoji, když ne zásadní posun, tak v každém případě hledačské prvky.

Diplomní kompozici i doplňkovou písemnou práci doporučuji k obhajobě.

Trněný Újezd, 12.6.2019

Hanuš Bartoň